

el balancé

Anna Gavaldà

Una vida millor

edicions
62

ANNA GAVALDA

Una vida millor

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *La vie en mieux*

© le dilettante, 2014

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Primera edició: octubre del 2016

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Impress a CPI (Barcelona)

DIPÒSIT LEGAL: B. 20.238-2016

ISBN: 978-84-297-7549-5

PRIMER ACTE

I

És un cafè a prop de l'Arc de Triomf. Gairebé sempre sec al mateix lloc. Al fons, a l'esquerra, rere la barra. No llegeixo, no em moc, no consulto el mòbil, espero algú.

Espero algú que no vindrà i, mentre m'avorreixo, veig com es va fent de nit a L'Escale de l'Étoile.

Els últims companys de feina, les últimes copes, les últimes bromes arnades, gairebé una hora de calma absoluta i París finalment es desempereseix: els taxis circulen, les noies surten de sota les pedres, l'amo abaixa les llums i els cambrers es rejoyeneixen. Posen una espelmeta a cada taula —falsa, amb parpelleig però sense regalim— i em pressionen discretament: toca beure alguna cosa més o deixar la taula lliure.

Bec alguna cosa més.

Sense comptar les dues primeres, és la setena vegada que vinc a calmar la set en aquestes maresmes a l'hora que surten els llops. Ho puc dir amb precisió perquè he conservat els tiquets. Al començament em devia pensar

que els guardava com a record, per costum o fetitxisme, però, ara?

Ara reconec que és per poder-me aferrar a alguna cosa quan enfonso la mà a la butxaca de l'abric.

L'existència d'aquests paperets demostra que... que què, exactament?

Que res.

Que la vida és cara, aquí a tocar del Soldat Desconegut.

Una de la nit. Buit total. Me'n torno a casa.

Visc a prop del cementiri de Montmartre. Mai de la vida no havia caminat tant. Abans tenia una bicicleta —que es deia Jeanette— però l'altre dia la vaig perdre. No recordo exactament quan. Després d'una festa a casa d'uns desconeguts, diria que a prop de l'estació de Saint-Lazare.

Un noi m'havia dut a casa seva. De bracet amb ell estava contenta, però al seu llit no ho vaig estar. La sorra del gat, l'estampat de l'edredó, el cartell d'*El club de la lluita* sobre el llit Ikea, i... no vaig poder.

Vaig aguantar l'alcohol millor del que m'esperava.

Era la primera vegada que em passava, això d'esquivar un problema desemborratxant-me de cop, i em va deprimir molt. I això que m'hauria encantat. Sí, m'hauria encantat fugir una mica. M'agradava, això. I si algú ens havia d'aguantar l'espelma, se m'acudien possibilitats pitjors que no pas Brad Pitt i Edward Norton. Però el cos m'havia traït.

Com podia ser?

El meu cos.

Tan agradable...

Aleshores ho hauria negat, però aquesta nit, després de tants quilòmetres de passejades solitàries i de viure amb aquest buit, amb la sensació que em falta alguna cosa sempre i a tot arreu, cedeixo: era ell.

El paràsit era ell, i el desgast a què m'havia sotmès es manifestava per primer cop entre aquells llençols repugnants.

Nua, decebuda, acorralada, estava sumida en la perplexitat quan vaig sentir una veu pastosa que em tranquil·litzava.

—Ei... Et pots quedar igualment, eh...

Si hagués tingut una carrabina a les mans hauria apuntat directament al cap.

Per aquell «igualmente», per aquell menyspreu, pel favor que concedia *in fine* a la imbècil que no li havia volgut llepar la cigala.

Bang.

Tremolava. A l'escala, al carrer i mentre buscava la bicicleta sota els fanals. Tremolava de ràbia. Mai ningú m'havia tret tant de polleguera.

Tenia gust de vòmit a la boca i escopia a terra per alliberar-me'n.

Com que sóc incapaç de fer un gargall digne de tal nom, la bava em queia a sobre, a la màniga i sobre el

meu mocador tan bonic, i ja m'anava bé, perquè, com podria explicar tant d'odi, si no?

Tenia la vida que em mereixia, i bé que vivia... *igualmente*.

Em dic Mathilde Salmon. Tinc vint-i-quatre anys. Oficialment encara estudio història de l'art (una mentida bonica) però a la vida real treballo per al meu cunyat. El ric, el guapo, el guai. El que es passa el dia tocant-se la punta del nas i no porta mai corbata. Dirigeix una gran agència de creació digital dedicada al disseny, el *branding* i el desenvolupament per a la xarxa (descodifico: si teniu mandanga d'alguna mena i la voleu vendre per internet, ell us programarà un aparador bonic i un caminet ple de fletxes fins al punt de pagament) (en un entorn segur) i l'any passat em va corrompre amb una proposta de feina.

Ell necessitava mercenaris, jo una setmanada, era la nit del meu aniversari i ho vam segellar amb un brindis. N'hi ha de pitjors, de contractes de treball.

Com a estudiant gaudeixo de molts descomptes per anar al cinema, els museus, els gimnasos i els restaurants universitaris, però com que em passo la major part del dia davant d'una pantalla, m'estic tornant idiota i

em guanyo massa bé la vida per tornar a la cantina, gairebé no en trec cap profit.

Treballo a casa, al meu ritme i en negre, tinc mil noms, mil adreces, mil pseudònims i mil avatars i em passo el dia redactant comentaris falsos.

Penseu en el revisor de la parada de Lilas de la cançó de Gainsbourg, l'esquema és exactament el mateix. En redacto un fotimer, tants que jo també podria cantar:

*J'fais des com', des p'tits com', encore des p'tits com',
des com' d'seconde cla-a-ss-eu,
des com' d'première cla-a-sse...*

Em passen llistes inacabables de pàgines, seguides per les paraules «destrossar-la» o «*praise only*» (en el món digital, tot el que mola va sempre en anglès), amb la idea de posar-les en risc i fer-los perdre clientela abans d'oferir-los, un cop hagin afluixat prou la mosca, una torrentada d'opinions positives a tots els fòrums de discussió i aconseguir-los el millor posicionament possible a Google.

Exemple: l'empresa superioio.com fabrica i comercialitza superio-ios, però com que tenen una pàgina de l'any de la quica (per convèncer-se'n només cal veure el munt de comentaris condescendents que s'hi han fet, els comentaris deixats, amollats, compartits, bloquejats, capturats, vistos, tuitejats, convidats a que t'agradin, etiquetats, requerits, mostrats, dislikejats, no lolejats o xatejats per aquí i per allà pels usuaris Micheline T. (qui us parla), Jeannotde41 (jo), Choubi_angel (servidora), HelmutvonMunchen (Ich) o NYUbohemiangirls (me

and myself), i vaja, que a io-iolàndia estan superangoixats. Finalment, el senyor i la senyora Io-io, informats de les proeses del meu cunyat mitjançant un procediment tan retorçat com enginyós (però massa llarg per explicar-lo aquí) (i tot això no té cap interès) s'ensorren i ens ho vénen a demanar de genolls: necessiten tant sí com no una pàgina refeta de dalt a baix. Que sí! Que per a la seva empresa és una qüestió de vida o mort! El meu cunyat es fa el senyor i finalment accedeix a ajudar-los, i al cap de tres setmanes, oh miracle, quan piques «io» o «ioi» al teclat, ja t'han enviat a Ioioland (amb la «i» sola encara no, però creieu-me que estan fent el que no està escrit per aconseguir-ho) i re-oh, remiracle, qui us parla n'encarrega deu de cada per als seus sis néts, jo s'entusiasma i assegura que en parlarà a tots els llocs de superio-ios del món, servidora diu que mola k ti cagues —!!!, Ich foldgria infogmació peg confegtig-se en grefenedog del sector io-ios i me and myself estan soooo excited *coz yoyos are sooooo french*.

I ja està, res més: faig comentaris. I el meu cunyat, des del seu pis immens del districte XVI intenta continuar diversificant-se.

És un pla d'aquells que sona millor del que és, ho sé. Faria més ben fet acabant (començant) la memòria de màster «De la reina Guillermina dels Països Baixos a Paul Jouanny, història i concepció de les caravanes d'aquarel·listes i d'altres tartanes utilitzades pels pintors pleinairistes» (brutal, no?) o pensant en el futur, les gar-

rofes i els anys cotitzats, però per desgràcia de mica en mica he anat perdent la fe i ara ja només penso a entomar la vida tal com vingui, jo també.

I és que tot és un frau... Tot són comentaris... El gel dels pols es fon, els banquers cobren indemnitzacions, els pagesos es pengen a les granges i als carrers deixa d'haver-hi bancs perquè els rodavons no hi puguin seure.... I, sincerament? Per què m'hauria d'amoïnar si falsejo alguna cosa en un món com aquest, eh?

Per no pensar-hi, contribueixo a la conxorxa del meu cunyat i d'en Larry Page: entre el matí i la nit menteixo i entre la nit i el matí ballo.

O ballava, de fet. Ara m'estrenyo el cinturó i faig el ronso sota la llum de la lluna esperant un noi que ni tan sols sap que l'espero.

És realment absurd.

S'ha d'estar molt ~~penjada necessitada~~ tendra per arribar a aquest punt.